

Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie, 2014

Da kongen og hans regjering befinner seg utenfor Norge og derfor er forhindret fra å utføre de funksjoner som etter forfatningen er pålagt dem, ser Stortingets Presidentskap det som sin plikt mot landet og folket å oppheve et RIKSRÅD.

Stortinget innkalles straks for å gi sitt samtykke til dette skritt og for å treffe nærmere vedtak om Riksrådets fullmakt, når det gjelder landets forvaltning.

Stortingets Presidentskap vil forelegge for Stortinget forslag om å fatte sådant vedtak:

- "1) Den fullmakt som ble gitt regjeringen Nygaardsvold i møte 9/4/40 til å gjøre alt som var påkrevd for landet erklæres for uvirksom fra den dag regjeringen sammen med kongen forlot landet.
- "2) Regjeringen Nygaardsvold kan ikke lenger golkjennes som regjering
- "3) Da Kongen er utenfor landets grenser er han ute av stand til å utøve sine forfatningsrettslige funksjoner. Spørsmålet om Kongehusets stilling vil finne sin avgjørelse ved fredsslutningen/

På side 8, spalte 2 i Stort. dok nr 1, står det at sidste setning ble sløffet, idet man istedet sendte Kongen en henvendelse om å gå med på frivillig å gi avkall for seg og sitt hus på sine forfatningsrettslige funksjoner.

På samme side og spalte står det at ordføreren, Stortingspresident Magnus Nilsen, erklærte at han ikke vilde ta ansvaret for å sende en slik henvendelse til Kongen, medmindre der var enstemmighet herfor.

Lenger nede står det :

"Noen formelig votering fant ikke sted, men på ordføreren's spørsmål om det var noen som hadde innvending å gjøre mot at forslaget om en henvendelse til Kongen ble fulgt, fremkom ingen innvending."

På side 17, spalte 1, under overskriften : "Motiver og tilbakeblikk" står det at i realiteten kunde det sies at det norske motforslag redigert av Høyesterettsjust. Paal Berg, stortingspresident Magnus Nilsen og sorenskriver Harbek om oppnevning av et Riksråd, som skulde overta Kongens funksjoner :

"ville ha vært et skritt, som ville ha berørt Kongen og Regjeringens stilling i omtrent samme grad som en uttrykkelig suspensjon." (uth her)

De nevnte herrer kunde takke den vanlig tyske stahet for, at dette forslag ikke straks ble godtatt, for da hadde Kongen ^{de facto} vært suspendert og Regjeringen Nygaardsvold hadde vært avsatt, og vi vilde ha fått et Riksråd i Norge til å utøve disses funksjoner.

Vi skal også huske på at de ledende norske myndigheter og fremtredende menn hadde gått med på at flere N.S. medlemmer - ja sogar tidligere medlemmer av Quislings regjering - skulde få sete i dette Riksråd. Man kan således dengang (sommeren 1940) ikke ha betraktet NS medlemmer som landsforrædere.

En kan spørre om Det må fremheves, hvorledes kunde Stortings Presidentskap og flere av landets ledende menn komme med et slikt forslag, hvis de betraktet Norge som fortsatt værende i krig med Tyskland? Hadde Norge vært i krig med Tyskland, måtte det norske forslag vært et åpenbart forsøk på landsforræderi, så grovt som det kan tenkes.

Disse forhandlinger ble kjendt over hele Norge, og de har sikkert gjort sitt til at folket måtte tro at vi ikke lenger var i krig med Tyskland.

2 4
7
Disse forhandlinger ble
gjort gitt til at folket måtte tro, at vi ikke lenger var i krig.

15
5) Ifølge "Varden" (Skien) for 8/12/47 hadde stortingsmann Neri Valen
(som også har undertegnet St. dok nr 1/1945) opplyst, at det var
Høyesterettsjustitiarius Paal Berg og biskop Berggrav, som den
17de juni 1940 vilde at en skulde be Kongen om å abdicere. (Se:
St. dok nr 1/1945, side 7, spalte 1.)

12
15
2) Den 17de juni 1940 innberettet den svenske minister i Oslo, at
høyesterettsjustitiarius Paal Berg hadde spurt om han var villig
til å formidle en henstilling fra Stortingets Presidentskap til
Kong Haakon om tronfrasingelse, abdikasjon for seg og sitt hus,
(Se: U.K. inastilling, Bil. bind III, side 65)
En sådan henstilling ble sendt den 27/6/40. (Se prof. Skeies
artikkel i "Nationen" nr 254 for den 30/10/ 1948)

12
2) Ifølge St. dok nr 1/1945, side 12, spalte 2-3 sendte :

Arbeiderpartiet, Bondepartiet, Høire,
Kristelige Folkeparti og Venstre

en skrivelse den 24/8/40 til Stortingets Presidentskap, hvori det
tilslutt står :

"Vi understreker - i samsvar med de vedtatte retningslinjer -
"at partiene vil sette alle krefter inn i det fellesskap,
"i samarbeide med landets administrative myndigheter og med
"okkupanten." (Uth her),
"må ikke dette sies å være 'forstand til fienden'?"

2) Samme dag - den 24/8/40 ble der sendt en annen fellesskrivelse til
Stortingets Presidentskap fra :

Arbeidernes faglige Landsorganisasjon, Den norske Bankforening
Norges Bondelag, Norges Fiskarlag, Norges Handelsstand, Forbund,
Norges Håndverkerforbund, Norges Industriforbund, Norges
Rederforbund, Norge Arbeidsgiverforening,
Norsk Bonde- og Småbrukerlag og Norske Forsikringselskapers
Forbund

2) denne skrivelse er det nevnt, at samtlige organisasjoner er
gjort bekjent med skrivelsen av 24/8/40 fra de fem politiske partier
(se ovenfor) og de gir uttrykk for sin glede over denne og gir
henvendelsen sin "fulle tilslutning". (Se St. Dok nr 1 s. 13 sp. 1)

Stortingets Presidentskap, ~~der~~ lederne av de fem politiske
partier kunde på dette tidspunkt (august 1940) ikke ha vært av

den oppfatning at Norge var i krig med Tyskland, fordi man kan
ikke ha samarbeide med og føre krig med en og samme nasjon.

Også ved denne aksjon har landets ledende menn
det var ulovlig å melde seg inn i Nasjonal Samling, når det ikke
hersket krigstilstand med Tyskland.

5

12) 14)

Den 10de september 1940 ble stortingsgruppene forelagt 4 spørsmål til votering og det gjalt om en kunde gå med på tyskernes krav om at Stortinget skulde fatte vedtak om at Kongen og Kongehuset trer tilbake.

Votering: 80 stemt nei, 50 stemte ja.

13)

20) Mange nordmenn er blitt straffet under "rettsoppgjøret", fordi ~~det~~ det påstås, at de har vært med på å svekke Norges strids-
evne. Dommerne har - tross de ihærdigste protester fra de
tiltalte - hevdet at de ^{fikk} var klar over at Norge ^{forbalt} var i krig etter
^{kapitulansen} den 10de juni 1940.

Hvis Norge hadde vært i krig etter denne dato, hvorledes kunde da den norske regjering i London sommeren 1940 gå med på, at de i Sverige internerte norske tropper (ca 5000 mann) skulde sendes tilbake til Norge - til "fienden". Dette måtte da bety den sterkeste svekkelse av Norges strids-
evne !!!!

Stabsjefen ved 1ste divisjon, kaptein Erik Qvam skrev i 1940 i en tjenestlig redegjørelse :

"Gjennem vår militærattasje i Stockholm fikk divisjonen senere underretning om at regjeringen ikke hadde bruk for officerene og soldatene."
(Det var de ca 5000 mann som var internert i Sverige)

14) 15)

Justisdepartementet har i skriv av 18/1/46 til Generaladvokaten uttalt :
"Fredstid er inntrådt i og med at den væpnede makt er satt på frifot."

Den norske væpnede makt var satt på frifot. Dette ble bekreftet gjennom Administrasjonsrådets vedtak av 5/8/40 - derved at det ble besluttet at den norske forsvarsmakt i alle deler skulde oppløses fra 3de september 1940.

16) 17)

22) I "Dagsposten" (Trondheim) for den 6/8/40 skrev høyesterettsadvokat Holthe (folkerettsjurist og medlem av Stortingets folkerettskommisjon) følgende :

"Krigen opphørte den 9/8/40"
".... Det norske folk har aldri - under krigen - hatt alliance med Storhritannia."
"på konstitusjonell vei - hatt alliance med Storhritannia."
"Vi har aldri gått med på å engasjere oss i en verdenskrig..
"Overfor okkupasjonsmakten plikter nå Norge ikke å utvise noen form for fiendtlig handling. Om nordmenn i utlandet velger å gå i krig for Storhritannia, er det en frivillig sak. Norge som stat bindes ikke."

23) Professor Skeie har uttalt, at i folkerettslig forstand var krigen slutt i og med kapitulasjonen.

24) I et intervju den 6/8/48 uttalte statsråd Hønsvald til "Arbeiderbladet" i Oslo (i anledning Marshall hjelpen) at Norge sto i samme stilling som Sverige og Portugal, som ikke hadde vært krigførende.

25) "Reassuranceinstituttet for fiskefarkoster" i Bergen under ledelse av fhv stortingsman Ameln, hadde under okkupasjonen handlet ut fra den forutsetning, at det ikke var krig i Norge.

26) Kommandørkaptein Meyer hadde en artikkel i "Morgenbladet" for den 27/8/45, hvori han fastholdt sin anskuelse at Norge ikke var i krig. For prisedomstolen i Hamburg hadde han hevdet det samme syn : "Ingen krig - ingen prise " og det ble godtatt av tyskerne.

27) Prof. juris, von Waldkirch ved Universitetet i Bern har avgitt en betenkning den 11/10/47 om Norges forhold etter okkupasjonen:

"På de nordmenn som befandt seg i landet kan straffelovens par 86 ikke finne anvendelse for handlinger som ble foretatt under okkupasjonen."

28) Flere andre kjendte folkerettslærde, bl.a. Heyland hevder at det må ansees som krigsopphør, når følgende tre betingelser samtidig er ~~tilfreds~~ oppfylt :

- a) Hele territoriet okkupert eller under okkupasjonsmaktens velde.
- b) Stridskrefterne tilintetgjort.
- c) Den utøvende makt (regjering, suveren) enten oppløst eller flyktet eller tatt tilfange.

Andre folkerettslærde, deribl. Strupp, har til og med hevdet at det foreligger krigsopphør, når fordringene i punkt a og b er oppfylt.

I utlandet har fremstående statsmenn hevdet at NORGE IKKE var i krig eller alliert med vestmakten etter kapitulasjonen 10/6/40.

29) I 1946 var Mr. Bevin engelsk utenriksminister og medlem av Sikkerhetsrådet. På Sikkerhetsrådets møte den 4/2/46 uttalte han, ifg. "Verdens Gang" for den 5/2/46 :

"Man bør huske på at Hellas var det eneste land utenfor det britiske imperium, som kjempet på vår side fra 1940/41."

Imperium

- 25 30) Utenriksminister Molotov benektet på Pariserkonferensen, at Norge hadde vært krigsdeltager. Se "Dagbladet" for 20/5/46.
- 26 31) Statsminister Per Albin Hansson uttalte i en tale i Ludvika den 7de juni 1940 :
 "Viktigast ur vår synspunkt er att striderna mellan
 "Norge och Tyskland upphört"
 (Se: Svensk Hällning och Händling s. 92.)
- 27 32) I 1941 skrev Ministeralrat Schiedensayer i Rt. nr 1 og 2 en artikkel, hvori han påviste, at det ikke var krigstilstand mellom Norge og Tyskland.
- 28 33) I det kjendte franske oppslagsverk: "Nouveau Petit Larousse Illustré" står det i tillegget for utgaven 1946, hvori den annen verdenskrig er behandlet, side VII :
 "Den 10. juni befinner Kong Haakon og hans regjering
 "seg som landflyktige i England - etter først å ha
 "sitt ordre til de norske tropper om fiendtlighetenes
 "opphør."
- Side IX : "Storbritannia alene mot Aksen: Etter den belgiske kapitulasjon og Frankriges undertegnelse av våpenstilstanden, befinner Storbritannia seg isolert og alene overfor Aksenaktenes styrker."
- 29 34) Et klart bevis for at Stormaktene ikke betraktet Norge som noen alliert krigsdeltager etter den 10/6/40 er også følgende:
 Sommeren 1945 - etter at tyskerne hadde kapitulert i Pasvik
 der Vardele norsk tømmere, som man hadde tenkt å benytte til
 gjenoppbygging i Finnmark. Russene besluttet imidlertid
 tømmere som alliert krigsbytte. Se "Morgenbladet" 8/3/48.
- 30 35) Alt hva tyskerne hadde etterlatt seg i Norge ble tatt som alliert krigsbytte. Selv barakkene på ~~Lakse~~ *de norske konsentrasjonsleirer* (Orni) ble verdsatt av engelske offiserer høsten 1945 og ~~tatt~~ som alliert krigsbytte.
- 31) Etter at Norge hadde kapitulert den 10/6/40 inntok den norske presse over hele landet med store overskrifter meddelelsen om at nå var krigen slutt. Denne etterretning ble med ettertrykk podet inn i hele folkets bevissthet :
- 32 36) "Aftenposten", 10/6/40: "Hele landet er okkupert og dette
 "okkuperte Norge befinner seg altså IKKE lenger i
 "krig med tyskerne."
- 33 37) "Dagbladet", 10/6/40, : "FRED I NORGE.... I aktivt samarbeide
 "med de tyske myndigheter, må nå hele folket ta
 "følgen av den nye stilling."
- 34 38) "Dagbladet", 14/6/40 : "Kongens synd mot sitt folk. Kongen
 "og regjeringen er ikke lenger i landet og kan

citat fortsatt:
"Dagbladet", 14/6/40

4) "Kongen og regjeringen lot avgjørende politiske momenter gå forbi, flyktet i egen interesse for sin egen person til England og sløp endog sanner av vårt land ved for å adlyde Englands befaling og interesser. De har latt oss i stikken. Vi må prøve å ordne oss uten dem."

4) "Arbeiderbladet" 14/6/40 :

"Kongens synd mot sitt folk. Kongen og regjeringen er ikke lenger i landets grenseområde. Dette er deres sak. Men at de ikke er blitt klar over de skjebnesvangre følger, som de ved sin flukt til England har påført Norge og det norske folk ?

4) "Buskerud Blad" 15/6/40 (Drammen): "Situasjonen er idag den, at Norge ikke lenger er i krig med Tyskland."

4) "Fremtiden" 15/6/40 (Drammen) : "Forholdet er da, at Norge ikke lenger er i krig med Tyskland."

Hvis den norske presse i begynnelsen av juni 1940 hadde vært klar over at landet fortsatt var i krig (etter 10/6/40) hadde de vel neppe - selv under tvang - gitt ut slike meddelelser til det norske folk i redaksjonelt utstyr. Det var på det tidspunkt ingen påtrengende censur. Hvis redaktørene hadde ment at Norge fortsatt var i krigstilstand med Tyskland skulde de ha nektet å villedde hele det norske folk - selv om noen forsøkte å tvinge.

De meddelelser det norske folk fikk gjennom pressen sommeren 1940 har sikkert vært medbestemmende til å grunnlegge troen på, at krigen var slutt og at vi ikke lenger var i krigstilstand med Tyskland.

De presseorganer som hadde meddelt sine lesere sommeren 1940, at Norge ikke lenger var i krig, søkte etter frigjøringen i 1945 å glemme hva de hadde skrevet sommeren 1940 og hylte i hetzen mot X-medlemmene av Nasjonal Samling - som om de hadde vært store kjenpepatrioter, av frykt for å bli rammet av rettsoppgjøret og stemplet som landssvikere..

"Aftenposten" hadde "svin på skogen" fordi bladet under okkupasjonen hadde trykket "Deutsche Zeitung". Denne avis ble distribuert over hele Tyskland og den tyske front i øst og vest.

"Dagbladet" var i samme situasjon, fordi den hadde trykket et organ for Nasjonal Samling og som kom ut i veldige opplag. Trykkeriet var riktignok overlatt til folk som hadde vært ansatt i bladet, men Dagbladets aksjonærer har sikkert hatt stor fordel av dette arbeide.

Begge de nevnte aviser må ha tjent enormt på sitt arbeide for tyskerne. Kjendt er jo "Aftenposten" luksus middag for de tyske oppdragsgivere..

Etter kapitulasjonen i 1945 trengte Landssvikavdelingen i Oslo hjelp fra de mest utbredte aviser. "Aftenposten" og "Dagbladet" ble

fort Landssvikavdelingens trofaste hjelpere til å innpiske folket det man ønsket for å kunne skape en lynch stemning mot uskyldige mennesker.

Enkelte fremstående menn som ønsket å fremsette kritikk mot Landssvikavdelingen og rettsoppgjøret i det hele - ble tvunget til å gå til utenbys aviser (Trondheim og Tønsberg) for å få spilleplass for sine angrep. Man tørte ikke å høre at Landssviksanordningen var grunnlovsstridig, både fordi den var gitt tilbakevirkende kraft, og fordi den ikke var lovlig forkynnet for befolkningen i Norge. Kritikken mot ~~xxxxxx~~ den nye rettsgangsordningen, som skulde gjøre det lettere å dømme folk på løpende bånd - måtte forties. Man var gått tilbake til middelalderiske straffemetoder.

Forholdet bak jernteppet kan neppe være anderledes enn slik som rettsgangen var lagt tilrette sommeren 1945.

Forholdene i konsentrasjonsleirene med ^{brutalitet} sult og terror ~~og~~ hadde til ~~xxxxxxx~~ følge: selvmord og sinnssyke - var sikkert kopiert etter metodene bak jernteppet.

Når de ~~xxxxxx~~ jurister, som har tatt aktivt del i rettsoppgjøret og vært med på å straffe titusener av kvinner og menn, våkner til forståelse at de har tatt feil, burde de være de første til å forsøke å gjøre litt godt igjen. Skaden kan aldri helt repareres., ~~xx~~ men lindres kan den.. De har vært revet med i et hetzoppgjør - en hekseprosess - kanskje for å tjene ^{en} formue, hva sikkert mange ~~xxx~~ også har gjort. Grundlaget for rettsforfølgelsen har som sagt vært den, at dommerne brutalt har slått fast at de tiltalte var seg bevisst, at Norge var i krig etter den 10/6/40, hvilket ikke har vært tilfelle.

Disse dommeres handlinger har vært medvirkende til at mange har blitt sinnssyke, begått selvmord, skilsmisser og til at tusener har ~~xxxxxx~~ mistet huse og hjem og blitt totalt ribbet.

Både det forhold at dommerne i landssviksakene ~~xxx~~ ikke har latt tvilen komme den tiltalte til gode, skulde være nok til at disse dommeres samvittighet aldri vil gi dem fred, for de har innrømmet sine feil.

eller for raskere og nå
opp til en bedre betalt
stilling. Arbeiderpartiet har jo
vært mest i å belønne sine trofaste hildinger
og fjerne.

10

8) Det etterfølgende sitat fra St. dok 1/1945, s. 19 sp. 2, gir også et tydelig bevis på at hale folket var av den oppfatning at vi ikke lenger var i krig med Tyskland.

På nevnte side står det nemlig, at Formannen for Arbeidernes fagl. Landorganisasjon meddelte de norske forhandlere (1 juni 1940) et bestemt krav om, at det ikke måtte komme til brudd med tyskerne.

Det står: "Han forbeholdt seg ellers å gå sine egne veier, under henvisning til at han hadde ansvaret for "hundrede tuseners ve og vel".

9) Den av Stortinget nedsatte Undersøkelseskomisjon av 1945 (U.K.) har i sin innstilling, side 114, uttalt følgende:

"Det var sommeren 1940 en ikke ualminnelig oppfatning "at krigen mellom Norge og Tyskland sluttet 9. juni 1940, og at nordmenn som fortsatte krigen i utlandet "var å betrakte som frivillige, som ikke bant staten "Norge."

Det må da sies å være et uhørt overgrep fra ^{dommernes å si} ~~Norges~~ side, at det var ansett som bevisst at alle de der skulde straffes visste at der fortsatt var krigstilstand ^{i Norge}, for derved å få anledning til å benytte straffelovens par. 86, som kun kan benyttes under en krig.

10) På side 16, spalte 1 - 2 i St. dok nr 1/1945 står det :

"Krigen i Norge var således opphørt.

"Kongen og Regjeringen som forlot landet 7/juni 1940 "og flyttet til London, besluttet dog å fortsette krigen "sammen med de allierte."

Til dette kan gjentaes, at Stormaktene aldri har betraktet Norge som noen alliert. Se U.K. T side 18, spalte 3. ^{U.K.} "Dagbladet" for 20/5/46, ~~var det~~ ^{der} står nevnt at Molotov på Pariserkonferansen benektet at Norge hadde vært krigsdeltager.

Videre henvises til hva der er nevnt på side 5, ^{foran} ~~punktene 1, 2 og 3~~ hvor det er ~~gjort klart~~ ^{klarlagt} at krigen var slutt ^{10/6/40 og at den med Stormaktene} ingen alliance var inngått. ^{hva} Krigen ~~kan~~ ^{kan} varte to måneder. ^{som} Norge har ikke erklært Tyskland krig etter 10/6/40, hva Regjeringen heller ikke hadde adgang til. ^{i Stormaktens krig} Den norske innsats ^{var} ~~var~~ helt frivillig innsats og som sådan er den i skrift og tale betegnet. Vi husker ambassadør Colliers tale til Kongen for den "frivillige" innsats. Alle norske kamp-enheter sto under engelsk eller amerikansk kommando. Se St. dok nr 3, spalte 2 1945/46.

med takk

Etter nå å ha fastslått ~~at~~ det faktiske forhold at Norge ikke var i krig etter 10/6/40 og at ^{N.S.-medlemmer} derfor er urettmessig straffet etter straffelovens par 86, skal her kortelig nevnes endel av de punkter som medlemmer av Nasjonal Samling ^(under sitt forsvær i rettsalen) har anført for sin påstand, at det måtte være helt lovlig å stå som medlem av dette politiske parti, som også var lovlig anerkjent.

- a) De fleste norske kvinner og menn hadde den 15/4/40 hørt Høyesterettsjustitiarius Paal Bergs tale i radioen, da han takket Quisling for hans "ansvarsfølelse og fedrelandssinn" for at "han stillet seg til disposisjon for å bidra til å unngå blotsutgytelse."

Selv om denne tale var litt av en komedie i Paal Bergs øyne, så var det ikke lett for den norske meningsmann å kunne tro, at Norges Høyesterettsjustitiarius (selv under tvang) i likhet med biskop Berggrav talte med "dobbel tungue".

Paal Berg måtte være klar over at talen vilde komme til å villede hundredetusener av norske kvinner og menn. Etter kapitulasjonen var Høyesterettsjustitiarius ^{Paul Berg} ~~med~~ på å straffe de han kan ha vill-ledet. X

- ~~b) Høyesterett kan ikke ha ansett Nasjonal Samling for en ulovlig organisasjon og betraktet dets medlemmer som landgjoftredere - opp til 25/10/40. Den dag skjerpet Høyesterett straffen for noen unge gutter som hadde demonstrert mot Nasjonal Samling. En slik demonstrasjon kunde man ikke ha straffet hvis NS-medlemmene var betraktet som landssvikere.~~

- 10) Sakførerforeningen sendte den 13/12/40 ut et rundskriv til sine medlemmer, hvor det var nevnt at det sto foreningens medlemmer fritt for å melde seg inn i Nasjonal Samling.

- 6) Den 30/10/40 hadde Dommerforeningen sendt ut et lignende sirkulære.

- d) Ekspedisjonssjef (nå fylkesmann Platou) sendte den 3/12/40 ut et sirkulære til dommerne om, at det ikke var noe iveien for disse å melde seg inn i Nasjonal Samling.

Direktør Arne Bergsvik kritiserte Platou sterkt i en bok for dette rundskriv. Platou søkte ad rettens vei å få Bergsviks kritikk mortificert, men han fikk ikke rettens medhold heri. Det helt naturlige vilde da ha vært at Platou hadde tatt avskjed ^{sin} for ~~hans~~

28. 12

~~Platou~~ (Platou) som kan opptraden, kan vel ikke betraktes som annet enn landssvik, hvis handlingen skal måles med samme målestokk, som den der er benyttet mot medlemmer av N.S. Det er jo ikke utelukket at hans rundskriv kan ha forledet jurister til å melde seg inn i N.S., hvis medlemmer ~~så~~ dommerne jo har ment har øvet "bistand til fienden" ved sitt nøkne medlemskap.

c) Den 23/10/40 sendte biskop de sagav ut et hyrdebrav (det sies etter at han hadde konferert med sine juridiske rådgivere) hvori han sa, at vi ikke pliktet å lyde forordninger fra London, og at enhver måtte følge sin overbevisning med hensyn til å melde seg inn i Nasjonal Samling.

Det er sikkert mange prester som er blitt straffet fordi de fulgte denne meddelelse fra biskop Berggrav. Hadde en N.S. man gjort noe lignende vilde han sikkert blitt straffet for landssvik. Biskop Berggrav slapp, fordi han jo stadig ^{talte} med "tunger", hvs han mente alle måtte forstå. *Kan noen forstå at en slik biskop kan kalle NS en kristen?*

f) Høsten 1940 var våre ^msyndigheter (ikke NS) villig til å innta fem medlemmer av Nasjonal Samling som medlemmer av et nytt Riksråd. Forhandlingene herom strandet imidlertid ~~for~~ fordi tyskerne vilde ha Harbok erstattet ved Riisnes. Blant de fem NS medlemmer var bl.a. også Gulbrand Lunde, som hadde vært medlem av K. Quislings 9de april regjering. Ifg St. dok nr 1 side 12, spalte 1, var godseier Axel Stang også akseptert som medlem i Riksrådet. Stang sitter idag i livsvarig fengsel ~~som~~ *dømt som* "landsforræder."

Den gang kunde Stortingets Presidentskap m.fl. ikke ha betraktet medlemmer av NS som landsforrædere, når man var villig til å la dem ta sete i et norsk Riksråd.

Da denne nyhet kom ut ble folket pånytt på det kraftigste bestyrket i den opfatning, at det ikke kunde være ulovlig å stå som medlem av Nasjonal Samling. Tiltross herfor ble alle NS medlemmer senere straffet som "landssvikere" - som regel kun for sitt medlemskap. De fleste fikk ikke alene straff, men også bøter og erstatning - slik at mange som før nevnt ble totalt ribbet.

Grunnlovens par. 104 som sier at "Jord og boeslød som i intet tilfelle fortapes", ble ganske enkelt satt ut av kraft ved hjel

Professor Andenes har skrevet at Drunklovens par 104 forbyr
 å bruke tap av en persons hele formue som straff.

Men hva Jahn har unnlatt å opplyse om er at Norge fikk varer fra Tyskland: korn, kul, maskiner, fett til margarinindustrien m.m. til en langt høiere verdi - enn de ~~varer~~ vi kunde eksportere til Tyskland.

Det kollektive ansvar som ble gjort gjeldene overfor medlemmer av Nasjonal Samling med krav om erstatning sålangt pungen rak - ja med gård og grunns, hus og innbo tatt i betraktning - hører ingen steds hjemme.

"Parti-organisasjonen som helhet var uten tvil en sterk støtte
"for LEDERNEs samarbeide med fienden, men de nevnte handlinger
"av tiltalte har ikke hatt annen følge enn at partiet har
"fått et enkelt nytt medlem.
"Det kan ikke inneholde en medvirkning til forræderiforbryt-
"else som allerede er utført...."

Etter gammel rettspraksis skulde enhver tiltalt komme til talte til gode, og aktor skulde være pliktig til å bevise at det har vært et passivt N.S.'s medlems forsett å bistå fienden ved sin innmeldelse i partiet. Denne rettspraksis har man aldri fulgt i saker mot medlemmer av N.S.

Heads is both a creature by its size - when
born burns for ~~the~~ beyond flames men
heads forbes silent & not correct.

Enkel trafikkens eksempler på hvorledes :

LIVHET for LOVEN

har vært praktisert i Norge etter sommeren 1945 er følgende :

- 1) Den 10de april 1940 gar disponant, dengang stortingsmann, Stranger ordre til Oslo Sporveiers direktør, herr Kielland, om at der skulde stilles 15 store busser til disposisjon for tysker som skulde bruke disse til transport av tyske tropper, som skulde sendes nordover til kamp mot de norske forsvarskrefter. Kielland sa til Stranger at han ikke hadde så mange busser til disposisjon, men Stranger ga ham ordre til å trekke tilstrekkelig med busser ut av den alm. trafikk for så å stille disse til disposisjon for tyskerne og dette måtte Kielland gjøre. Stranger sitter idag som viceordfører i Oslo Kommune. Kielland fikk flere års fengselsstraff, bl.a. fordi han var medlem av NS.
- 2) Den 15de april 1940 (mens kampen pågikk i Norge) beordret en rådmann i Oslo at at arbeid på Fornebu flyplass skulde gjenopptas. Det var fra denne flyplass at tyskerne sendte ut sine bombemaskiner for å uskadeliggjøre norske avdelinger nordpå. En slik handling har vært strafffri, - ja rådmann har senere ~~for~~ fått store tillidshverv.
- 3) Sommeren 1940 friga tyskerne alle krigsfanger. Administrasjonsrådet sendte i den anledning ut et rundskriv om, at disse frigivne krigsfanger burde være fortringsberettiget til arbeide på tyskerne flyplasser (anlegg) i Norge. Administrasjonsrådet ordnet således opp med en direkte "bistand til fienden". Ingen av Administrasjonsrådet medlemmer er trukket til ansvar herfor, men medlemmer av N.S. som har tatt arbeid hos tyskerne anleggsarbeider i Norge er blitt straffet for "bistand til fiende".
- 4) Man kan trekke på smilebåndet ved å tenke på, at dommerne i

4) landseviksaker har slått fast at passive N S medlemmer, f. en stakkars bondeskone - må ha forstått at Norge var i krig, når en mann som avdøde, professor dr. juris Adolf Lindvik, ikke kan ha forstått dette i mai 1940. Han må kun ha sett det hele som et forsvar for vår nøytralitet.

Den 21de mai 1940 skrev ^{nao avdøde Dr. jur. professor} Lindvik til Ljansbruket, hvor han var interessert, at bruket nå måtte forte seg med egne kapre bestillinger fra tyskerne på flylenner, da bruket derved kunde utbringe sin trelast i nesten dobbelt pris. Han skrev :

"Nå er det min tanke, at vi bør sette oss i forbindelse med tyskerne og undersøke om det er mulighet for Ljansbruket å delta i disse leveranser. Jeg vet ikke om advokat Lous her kanskje har forbindelse eller kanskje gross. Sundt. Men vi bør handle hurtig, da det vel er mange om budet, så snart dette blir alminnelig kjendt."

4) Kan noen forstå hvorfor han heller ikke advaret Ljansbruket og andre som han hadde fått nyheten fra, - for på det tidspunkt kjempet jo de norske tropper mot tyskerne ^{i Nord Norge} ~~nordover~~.

5) I et brev av 19de juli 1940 foreslo Administrasjonsrådet for Norge i Austriforbund, at det skulde bevilges kr 27.000 til Norges deltagelse i tyske varemesser. Hr. Prebensen som nå er norsk ambassadør i London hadde underskrevet brevet.

Hvorledes kunde man sende norske forretningsmenn til et land som vi var i krig med ???

6) Man har også et annet treffende eksempel på hvorledes en av våre mest fremtredende jurister i Oslo kunde anskue forholdene i 1940 - 1941. Regjeringsadvokat Henning Bødtker satt som styremedlem i A/s Konstruktion. Av dette firmas styreprotokoll fremgår det av Bødtker har gått inn for de arbeider som A/s/Konstruktion påtok seg for tyskerne. Den gang kan han sikkert ikke ha betraktet Norge som værende i krig med Tyskland. Bødtker gikk fri for straff, men selskapets leder måtte bøte hårdt, fordi han ikke var advaret av Regjeringsadvokaten.

Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie 2014

ved presset 1940/41 seilte over 100 av landets ledende menn
innen industri, skipsfart og bankvesen ut et opprop om å danne
"Norsk Norsk Handelskammer i Norge"

Ifølge oppropet skulle denne forenings formål være å oppta et
litt samarbeide med de tyske myndigheter og for å fremme
samarbeidet mellom Norge og Tyskland og samtidig søke å fremme
samarbeidet mellom norske handelskammer og tyske land.

I 1943 utga Norsk Norsk Handelskammer en brosjyre med oppgave
over alle de som sto tilknyttet handelskammeret som medlemmer,
og det var 1500 av landets mest fremstående personer, :
næringsledende, skipsfart og bankiere fra hele landet .

Det var for det meste menn, som etter kapitulasjonen i 1945
har vært betegnet som "gode nordmenn", tiltrass for at de dog
også var østet "bistand til Tyskland", hvis Norge hadde vært
i krigstilstand med Tyskland etter den 10. juni 1940.

Disse ledende menn har xxxxxxx ved å ansette samarbeidende
med tyskerne sikret beviset at andre ikke har kunnet forstå
at Norge fortsatt var i krig med Tyskland.

Riksdokumentet A-1722 er en søknad til ikke å trekke med-
lemmer av Norsk Norsk Handelskammer inn i rettsoppgjøret som
landsavvikere, for da hadde det ikke vært mange av de ledende
menn innen industri og skipsfart, som hadde blitt på frihet i
1945.

Især det første riksdokumentet A-1722 er over de passive
medlemmer av Norsk Norsk Handelskammer, idet man oppkonstruerte den teori
at de ved å ha enkle medlemskap hadde "støttet Tyskland" under
en krig som ikke eksisterte. Bare det å sende inn en søknad om
å bli oppført som medlem av N.N.S. - selv om medlemskapet ikke
ble effektivt - har vært nok til straffefellelse for "bistand til
Tyskland". Se RIB nr 45 - april 1948.

De "enfoldige" medlemmer av Norsk Norsk Handelskammer som fulgte de
retningsskiftene som var opptruffet i oppropet for dannelse av

9/ ~~10/~~

(T) t

som regel blitt ribbet til skinn.

8) I "Folkedøren over rettssvikene" er det nevnt et typisk eksempel på hvorledes en "god nordmann" høsten 1940 søkte å tjene penge på tyskerne for sin bank. Den 14/9/40 skrev Ringerikes Sparbank til et medlem av Nasjonal Samling:

"Jeg hører at bygmestrene og andre som utfører noe for tyskerne får sine penger utbetalt gjennom hver sin bank eller banker. Da Ringerikes Sparbank hidtil ikke har hatt noe av disse midler, ville vi jo som distriktets eldste bank sette pris på om der hadde blitt overført litt til oss av disse forretninger. Kan De gjøre noe i denne anledning er jeg Dem takknemlig."

Brevet var håndskrevet og undertegnet av bankens direktør, avdøde M. Larsen, som etter frigjøringen fikk Kongens fortjenstmedalje i gull.

Man kan vel si at samtlige landets banker opptrådte på samme måte, idet de var ivrige for å få tyske forretninger. Etter frigjøringen har de opptrådt på samme måte som pressen, menn innen handel og industri som har hatt store forretninger med tyskerne. I angst for "sine svin på skogen" under okkupasjonen, har de etter frigjøringen sommeren 1945 opptrådt som kjempe-patrioter, som krevet hevn over alle medlemmer av Nasjonal Samling selv om de ikke hadde hatt det minste med tyskerne å gjøre i okkupasjonstiden.

9) Et annet typisk eksempel på ulikhet for loven er dette: Under okkupasjonen hadde tyskerne mer enn 250.000 norske arbeidere i sin tjeneste for å bygge festningsverker og andre krigsviktige anlegg. Disse arbeidere hadde mer enn noen annen gått tyskerne til hånd (øvet: "bistand til fienden"), men de som ikke hadde vært medlemmer av Nasjonal Samling ble ikke trukket inn i rettsoppgjøret som landsvikere. Arbeiderpartiet trengte denne store masse som stemmekveg og det ble derfor ordnet slik at de gikk fri tiltross for at det var bevist, at de av egen fri vilje gikk over fra sitt vanlige arbeide til det høyere betalte tyske arbeide, og derved ydet sterk "bistand til fienden". Men en stakkars bondekone som var et passivt medlem av N S hun har retten funnet at måtte straffe for "bistand til fienden"

Kan en så betegne Norge som en rettstat? Landets jurister som har deltatt i dette hekseoppgjøre må en gang komme til å skamme seg.

